

РЕШЕНИЕ

№ 1710

гр. София, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 26 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РАДОСЛАВ Р. АНГЕЛОВ

при участието на секретаря КРИСТИН ЮЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от РАДОСЛАВ Р. АНГЕЛОВ Гражданско дело
№ 20231110113570 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на ГЛАВА XIII ГПК (Общ исков процес)

Е. Д. Д. е предявила срещу „-----” АД отрицателен установителен иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 и пр. 3 ЗЗД за прогласяване нищожността на клаузата на чл. 5.6 от договор за потребителски кредит № 483318/13.06.2022 г. поради противоречие със закона и добрите нрави.

Ищцата твърди, че е сключила с ответника посочения договор за потребителски кредит, въз основа на който е получила заем в размер от 1300 лв., със задължение да го върне на вноски в срок от 12 месеца, като вземанията по договора възлизали на сума в общ размер от 1662,82 лв. Поддържа, че съобразно договорната клауза на чл. 5.6 е имала задължение да обезпечи изпълнението по договора, като в случай на неизпълнение на посоченото задължение следвало да заплати неустойка в размер на 1344,48 лв. разсрочено, заедно с погасителните вноски по договора. Счита, че цитираната неустоечна клауза е нищожна като неравноправна, тъй като размерът ѝ е необосновано висок и надхвърля този на отпуснатия кредит, с което се достига до значителна нееквивалентност на насрещните престации на страните и до нарушение на изискванията за добросъвестност и справедливост. Намира, че същата противоречи и на добрите нрави, като уговореният размер излиза извън присъщите функции на неустойката и цели единствено неоснователно обогатяване, а по този начин се заобикаля и изискването на чл. 33, ал. 1 ЗПК.

Ответникът счита, че искът е недопустим, доколкото не е начислявал неустойка по облигационното правоотношение между страните и посочената сума не е била включена в задълженията по договора. По същество оспорва иска, като признава, че между страните е сключен договор за кредит № 483318/13.06.2022 г., по който на ищцата е предоставена в заем сума в размер на 1300 лв., но намира, че клаузата на т. 5.6 от процесния договор не е нищожна. Счита, че същата не следва да се включва в общия разход по кредита и не е част от ГПР, който е под законоустановения максимум, като същата е уговорена валидно като обезщетение за неизпълнение на задължение на кредитополучателя да предостави обезпечение по договора, а размерът ѝ е съобразен с обезпечителната и обезщетителна функция на неустойката и е съобразен с риска на кредитодателя. Твърди, че неустойката е уговаряна индивидуално по договора с ищцата, поради което клаузата не е неравнопоставна. Предявява насрещни осъдителни искове за сумата от 858,28 лв., представляваща непогасена главница по процесния договор за потребителски кредит № 483318/13.06.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на насрещната искова молба до окончателното ѝ изплащане, за сумата от 101,60 лв., възнаградителна лихва по договора за периода от 14.06.2022 г. до 13.04.2023 г.; както и при условията на евентуалност осъдителен иск за сумата от 650 лв., получена от ответницата без основание главница по нищожния договор за потребителски кредит; при твърдения, че е предоставил на ответницата заемната сума в размер на 1300 лв., като по договора е настъпила предсрочна изискуемост на вземанията и са останали непогасени търсените суми, а при условията на евентуалност, ако се установи нищожност на целия договор, следва да бъде възстановена чистата стойност на получения кредит.

В срока за отговор на исквата молба ответникът е предявил насрещни искове, които отговарят на изискванията на чл. 211, ал. 1 ГПК. Насрещният иск е с правна квалификация чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, вр. с чл. 9 ЗПК за сумата от 858,28 лв., представляваща непогасена главница по договор за потребителски кредит № 483318/13.06.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на насрещната искова молба до окончателното ѝ изплащане, за сумата от 101,60 лв., възнаградителна лихва по договора за периода от 14.06.2022 г. до 13.04.2023 г.; както и евентуален осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД за сумата от 650 лв., получена от ответницата без основание главница по нищожния договор за потребителски кредит.

Претендира разноски.

В открито съдебно заседание (о.с.з.) ищецът, редовно призован не се явява и не се представлява. С писмена молба уточнява, че поддържа иска, моли делото да се гледа в негово отсъствие. С молбата излага подробни правни съображения за нищожността на клаузата за неустойка при липса на даден гарант. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност. Представя списък. Претендира адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА,

което да се присъди на сметката на адвоката.

Ответникът не се явява в о.с.з. С допълнителна молба счита иска за основателен. Поддържа насрещния иск. Претендира разноски.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като прецени доводите на страните и извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 ГПК приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По валидността и допустимостта на производството

Съдът приема, че исковата молба, инициирала настоящото произнасяне, е редовна, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от исков процес. Заплатена е необходимата държавна такса. Следователно исковата молба е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Налице са всички положителни и липсват всички отрицателни процесуални предпоставки във връзка със съществуването и надлежното упражняване правото на иск при разглеждане на настоящото производство, които обуславят неговата допустимост. Правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството е допустимо. Съдът дължи произнасяне по същество на спора.

Съдът намира, че възражението на ответника за недопустимост на иска е неоснователно. По делото не се доказва, че оспорената неустоечна клауза е била изключена от облигационното правоотношение между страните по силата на посоченото приложение № 2 (предвид обстоятелството, че същото е неподписано и липсват данни за изразено съгласие на ищцата с него), а и дали същата е част от съдържанието на сключения между страните договор е въпрос по основателността на претенцията, който е разпределен в доказателствена тежест на ищцата и по който съдът ще се произнесе в крайния по делото съдебен акт.

По основателността на исквете

Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК по отрицателния установителен иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 и пр. 3 ЗЗД в тежест на ищцата е да докаже сключването на процесния договор за потребителски кредит с посоченото в исковата молба съдържание на договора, вкл. и на оспорената неустоечна клауза, което противоречи на императивна законова разпоредба или на добрите нрави, а в тежест на ответника е да установи, че сочената като неравноправна клауза е била индивидуално уговорена между страните.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК като безспорни по делото и ненуждаещи се от доказване са обстоятелствата, че между страните е сключен договор за потребителски кредит № 483318 от 13.06.2022 г., по който ответникът е предоставил на ищцата кредит в размер от 1300 лв. при описаните условия за връщането му на вноски в срок от 12 месеца.

Ищецът по насрещната исковата следва да установи валидно сключен договор, предаване на сумата, настъпил падеж, както и размер на недължимата сума.

С оглед наличието на облигационно правоотношение по договор за кредит и надлежна легитимация на цесионера, съдът е длъжен да извърши служебна проверка за валидност на договора, с оглед разпоредбата на чл. 7, ал. 3 ГПК и задължителните за съдилищата указания, дадени с **ТР 1/27.04.2022 г. по тълк. д. № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС**. В рамките на извършената от съда служебна проверка за валидност, съдът установи следното.

Сключеният между страните договор е потребителски и е сключен от разстояние, поради което намира своята правна регламентация в Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/, а за неуредените от специалния закон въпроси - в Закона за потребителския кредит /ЗПК/. Според легалната дефиниция, дадена в разпоредбата на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне.

Страните не спорят, а същото се установява от материалите по делото, че кредитополучателят се съгласил да предостави обезпечение на кредита: две физически лица – поръчители, което да отговарят на определени условия или банкова гаранция. Страните се уговорили, че при неизпълнение на задължението си за предоставяне на обезпечение, кредитополучателят дължи на кредитодателя неустойка в размер на 521.89 лева (**чл.4 от договора, л. 31-37 от делото**).

Съдът, като съобрази описаните по-горе клаузи, намира, че процесният договор за кредит не отговаря на изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като уговорената в него неустойка представлява разход по кредита, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите. Съобразно правилото на чл. 19, ал. 4 ЗПК годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България /основен лихвен процент плюс 10 пункта/, което към 13.06.2022 г. означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от заетата сума. Този извод следва от дефиницията на понятието "общ разход по кредита за потребителя", съдържаща се в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, според която това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси,

възнаграждения за кредитни посредници и всички други разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия; общият разход по кредита за потребителя не включва нотариални такси.

В разглеждания случай е несъмнено, че получаването на кредита е обусловено от заплащането на неустойката. Това е така на първо място, защото изискването за предоставяне на обезпечение чрез поръчителство или банкова гаранция съдържа множество ограничения и конкретно определени параметри, които – предвид характера, броя и изключително краткия срок за предоставяне – правят задължението за предоставяне на обезпечение изключително трудно изпълнимо. Еднодневният срок за предоставяне на обезпеченията е прекомерно кратък и това създава значително затруднение за потребителя, както за предоставяне на обезпечение чрез поръчител, тъй като същият следва да отговаря на критерии, чието изпълнение подлежи на удостоверяване пред заемодателя чрез предоставяне на официални документи, така и относно безусловната банковата гаранция, за учредяването на която също е необходимо набавяне на документи и одобрение от кредитна институция.

Показателно е и обстоятелството, че компенсаторната неустойка санкционира неизпълнение на задължение, различно от главното задължение на кредитополучателя по договора /да върне заетата сума/, и се дължи независимо от това, дали кредитополучателят плаща дължимите погасителни вноски на уговорените падежни дати. Обезпечението на кредита няма самостоятелно значение извън неговата функция да гарантира изпълнението на главното задължение. Обезпечението не е самоцел и вредите, които възникват за кредитора при липсата му, са последица от невъзможността на кредитора да удовлетвори вземането си от обезпечението, ако кредитополучателят не плаща задълженията си. В случая, обаче, неустойката изначално не е обвързана с настъпването на каквито и да било вреди за кредитора и се дължи независимо от това, дали такива биха могли реално да настъпят или не.

Не може да бъде пренебрегнат и фактът, че неизпълнението на задължението за предоставяне на обезпечение е санкционирано с неустойка, чийто размер надхвърля този на заетата сума. Касае се за вземане, което, ако беше включено в размера на годишния процент на разходите, той при всяко положение би надхвърлил законоустановения размер от 50%. Единствено формалното уреждане на вземането като неустойка прави възможно неговото начисляване, без това да влече след себе си нищожност на уговорката.

От съвкупната преценка на всичко изложено по-горе следва извода, че с предвиждане на въпросната неустойка не се цели обезпечаване на договора, а оскъпяване на заема чрез кумулиране на скрито възнаграждение под формата на неустойка, което обяснява и уредената още при сключването на договора клауза, предвиждаща неустойката да се прибавя към погасителните вноски.

Следователно процесната неустойка има характера на "общ разход по кредита за потребителя" по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК и е следвало да бъде включена в годишния процент на разходите. Доколкото, съгласно гореизложеното, неустойката представлява сигурно възнаграждение за кредитора, което той очаква да получи към датата на сключване на договора за кредит, то посочването на годишен процент на разходите без включване на това възнаграждение цели въвеждане на потребителя в заблуждение относно разходите му по кредита, а именно, че те ще бъдат в размер на 49, 65% годишно, а не над 150%. При това положение посоченият в договора годишен процент на разходите не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на сделката, каквото именно е предназначението на ГПР, а ГПР, който изначално не е годен да изпълни своето предназначение, не е правно валиден. Ето защо в случая е налице нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК – непосочване на годишен процент на разходите, и приложение следва да намери нормата на чл. 22 ЗПК.

Наред с това, в т. 3. 4 от процесния договор за кредит е предвидено и заплащане на такса за кандидатстване в размер на 60.00 лева. Касае се за такса, присъжда за кредита, уредена в нарушение на императивната норма на чл. 10а ЗПК, по която също са отнасяни плащания.

Договорът е сключен при действието на ЗПК, като по делото няма доказателства, нито твърдение, физическото лице да е получило заемната сума за търговска или професионална дейност, поради което и ищецът има качеството "потребител" по смисъла на закона, на основание § 13, т. 1 ДР на ЗЗП. Относно твърденията, направени в исковата молба –че разпоредбата заобикаля закона. Разпоредбата на чл. 24 ЗПК препраща към чл. 143 до 148 ЗЗП. Неравноправна е всяка клауза в договор, сключен с потребител, която: 1. е неиндивидуално уговорена и в негова вреда; 2. не отговаря на изискванията за добросъвестност и 3. води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и тези на потребителя. Клаузата, въпреки че е включена в договора, е типизирана, следователно не може да се приеме, че е била индивидуално уговорена с ответника. Съдът намира, че вземането е за неустойка, а не "оскъпяване" – термин, непознат за правото, доколкото уговорката отговаря на всички предвидени в чл. 92 ЗЗД белези – предварително изготвена разпоредба, предвиждаща отговорност за договорно неизпълнение, на конкретно задължение. Функцията на неустойката е да обезпечи изпълнението на задължението и да служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. При договора за заем основното задължение на заемателя е да върне на падежа заетата сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва. Процесната клауза за неустойка

от договора въвежда възникването на неустойчно задължение за заемателя не при неизпълнение на главното задължение (задължението за връщане на получения заем), а при неизпълнение на съпътстващо такова – непредоставяне на точно описано обезпечение. С оглед на това следва да се посочи, че неустойката излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, тъй като при неизпълнението на задължението за предоставяне на обезпечение, което не е съществено задължение при договора за заем, а съпътстващо такова, дори главното задължение да е изпълнено точно и своевременно, задължението за заплащане на неустойка ще възникне в тежест на заемателя. Неустойката не зависи от вредите от неизпълнението и по никакъв начин не кореспондира с последиците от това неизпълнение. Дори и да бъде отчетен рискът, който кредиторът поема с необезпечаване на вземанията му, кредиторът е достатъчно овъзмезден с възнаградителната лихва. Предвидената в договора сума за неустойка обаче би го обогатила неоснователно и е недължима на осн. чл. 26, ал. 1 пр. 3 вр. ал. 4 от ЗЗД. След като законът изрично ограничава в чл. 9 от ЗЗД свободата на договарянето в рамките на добрите нрави, следва и търговците, страните по сделките и съдът да се съобразяват с тях.

Съгласно **ТР № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК**, нищожна поради накърняване на добрите нрави е клауза за неустойка, уговорена извън присъщите обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като преценката за нищожност се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. Като клауза уговорена в договора, неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право /чл. 9 ЗЗД/. С нея страните уговарят предварително размера на обезщетението, което ще заплати неизправната страна, в случай че не изпълни своите задължения, без да е необходимо да се доказва размера на вредите, настъпили от неизпълнението. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговарят неустойка е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави. Добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона /чл. 26, ал. 1 ЗЗД/. Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им при иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно. Един от тези принципи е принципът на справедливостта, който в гражданските и търговските правоотношения изисква да се закриля и защитава всеки признат от закона интерес. Разяснено е по-нататък, че условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка, произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения, като примерно са изброени следните критерии, които

следва да се съобразят при преценката дали конкретна клауза за неустойка противоречи на добрите нрави: естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способности – поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка /компенсаторна или мораторна/ и вида на неизпълнение на задължението – съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди, като при конкретната преценка за нищожност на неустойката, могат да се използват и други критерии, като се вземат предвид конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай.

Основното задължение на заемателя по договор за паричен заем, е да върне на падежа заетата сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва, което съответства на интереса на кредитора да получи на падежа главницата и възнаграждението за предоставения заем. С оспорената в настоящото производство договорна клауза е уговорена компенсаторна неустойка за неизпълнение, но не на главното задължение на заемателя – да върне заетата сума на падежа, а на задължението в тридневен срок от подписване на договора, да представи обезпечение за кредитора. Неизпълнението на това задължение е санкционирано с неустойка **в размер на над 100 % (1344.48/1300)** от размера на заетата сума. При преценка на тези обстоятелства и съобразно критериите на **Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК**, съдът намира, че така уговорената неустойка излиза извън обезпечителната, обезщетителната и санкционната функции, противоречи на добрите нрави и е нищожна на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД. Уговорена е компенсаторна неустойка за неизпълнение на задължение различно от главното, като начинът по който е уговорена сочи, че заемателят всякога ще дължи неустойка, ако в краткия тридневен срок от подписване на договора не осигури обезпечение, дори и когато той е изправна страна по отношение на основното си задължение – да връща на падежа главницата ведно с възнаградителната лихва. Следователно, дори и интересът на кредитора по договора за заем да е удовлетворен – той в срок да получава главницата и възнаграждението си – кредиторът ще има право да получи и допълнително неустойка, която не е свързана с неизпълнение на същественото задължение по договора за заем и не обезпечава реално претърпени вреди. По тези съображения съдът намира, че неустоечната клауза е нищожна поради противоречие с добрите нрави.

Така както е уговорена, неустойката е предназначена да санкционира заемателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за обезпечаване на главното задължение има вторичен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на договора за паричен заем, съобразно договора и общите условия. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди за кредитора, който би следвало да прецени

възможностите на заемодателя да предостави обезпечение и риска по предоставянето на заем към датата на сключването на договора с оглед на индивидуалното договаряне на договорните условия. Макар и да е уговорена като санкционна, доколкото се дължи при неизпълнение на договорно задължение, неустойката води до скрито оскъпяване на кредита. Неустойката по съществото си е добавък към възнаградителната лихва и в този смисъл би представлявала сигурна печалба за заемодателя, която печалба би увеличила стойността на договора. Основната цел на така уговорената неустоечна клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на заемодателя за сметка на заемополучателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума.

На следващо място, неустоечната клауза от договора не отговаря и на изискването за добросъвестност, тъй като кредиторът не предлага насрещна престация. ВКС е разгледал въпроса за наличието на противоречие с добрите нрави при сключване на договор, като постановките са приложими и при разглеждането на отделните разпоредби на един двустранен договор. Така например, с **решение № 119 от 22.03.2011 г. по гр. д. № 485/2011 г., Г. К., I г. о. ВКС** постановява: "Противоречие с добрите нрави е налице, когато сделката противоречи на общо установените нравствено етични правила на морала". Съдебната практика приема, че значителната липса на еквивалентност в насрещните престации при двустранните договори може да се приеме за противоречие с добрите нрави доколкото те са определени като граница на свободата на договаряне, предвидена в чл. 9 от ЗЗД. Свободата на договарянето пък е рамкирана и от императивните разпоредби на закона. Така при преценка действителността на двустранните възмездни договори относно това дали са накърнени добрите нрави съдът следва да преценява действителната воля на страните, защото нормата на чл. 20 от ЗЗД го задължава при тълкуване на договорите да установява действителната обща воля на страните, формирана от всичките им уговорки, като се отчита взаимната им връзка и целта на договора.

Неизпълнението на задължението на ответника да предостави обезпечение на кредитора, може да доведе до намаляване на възможността на кредитора да се удовлетвори на крайния падеж на договора. Тази неустойка се следва заедно с обезщетението за забава, като същата неустойка увеличава задължението на заемателя с 100 %, тъй като е от същия порядък както и главницата, като не предвижда насрещно задължение за кредитора.

Ето защо съдът приема, че клаузата по чл.5.6 от договора е нищожна, както и договорът е недействителен, на основание чл.22 ЗПК. На това основание главният иск е основателен.

След като потребителският договор е недействителен на основание чл.22 ЗПК, то се прилага чл.23 ЗПК – ищецът, ответникът по насрещния иск, дължи само връщане на чистата сума на кредита.

Сумата по кредита е 1300.00 лева. От представената разписка се установи, че ищецът е усвоил кредита (л.49 от делото). На основание чл.23

ЗПК съдът приема, че ищецът следва да върне само сумата от 1300.00 лева.

От представените и неоспорени по делото разписки се установи, че ищецът е заплатил на ответника сума в размер на 1900 лева по цитирания договор. Следователно ищецът е напълно погасил сумата от 1300.00 лева.

На това основание следва да се отхвърли главния насрещен иск. Евентуалният насрещен иск също следва да се отхвърли, тъй като, за да има неоснователно обогатяване, то следва да има плащане от ответника към ищеца без правно основание. По делото се установи правното основание – договор за потребителски кредит, установи се, че ответникът е превел парите от 1300 лева, както и ще ищецът е погасил задължението си в размер на 1300.00 лева, даже е надвнесъл сумата до 1900 лева.

По разноските

С оглед изхода на делото ищецът има право на разноски, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

Ищецът представя списък с разноски по чл.80 ГПК (л.65 от делото). Претендира държавна такса и две броя адвокатско възнаграждение – за главния иск в размер на 520.80 лева с ДДС и по насрещния иск, като не е описана сума. Претендира разноски по реда на чл.38 ЗА.

На първо място следва да се признае държавната такса в размер на 53.78 лева.

По отношение на адвокатското възнаграждение, съдът приема, че съгласно решение по дело С-438/22 и решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16, съдът не е обвързан от НМРАВ. При този случай, съдът отчете фактическата и правна сложност на делото, процесуалният представител не се е явявал в о.с.з., изпращам е само бланкетни молби. Освен това прикачените файлове са с лошо качество, което е индиция, че е не е изпълнил задълженията си с прилежание и старание. Ето защо възнаграждението на адвокат следва да бъде определено в размер на 200.00 лева за всеки иск. По отношение дали възнаграждението се дължи с ДДС или не, то е налице преюдициално запитване в този насока по дело С-744/23. Съдът определя глобално възнаграждение в размер на 200 лева за всеки иск.

Съгласно представеното пълномощно, сумите следва да се присъдят на процесуалния представител на ищеца. Общият размер на сумата, който следва да бъде признат е (200 + 200 + 53.78)

Ето защо „-----“ ЕИК -----, гр. С---- да бъде осъдено да заплати на адв. М. В. М., гр. П---, kantora.mihailov@gmail.com сумата 453.78 лева (четири стотин петдесет и три лева и седемдесет и осем стотинки), представляващи разноски в настоящото дело, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между Е. Д. Д., ЕГН ******, гр. Со--- и „-----“ ЕИК -----, гр. С----, че клаузата на чл.5.6, от договор за потребителски кредит № 48331/13.06.2022 г., сключен между страните, съгласно която е начислена неустойка в размер на 1344.48 лева е нищожна, на основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, като противоречаща на добрите нрави и поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл.143, ал.1 и чл.146, ал.1 ЗЗПотр.

ОСЪЖДА „-----“ ЕИК -----, гр. С---- да заплати на адв. М. В. М., гр. П---, kantora.mihailov@gmail.com сумата **453.78 лева** (четири стотин петдесет и три лева и седемдесет и осем стотинки), представляващи разноски в настоящото дело, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД чрез СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, в двуседмичен срок от съобщаването му, по реда на Глава XX ГПК, на основание чл.258 ГПК.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните чрез техните процесуални представители.

ДЕЛОТО да се докладва на съдия – докладчик при постъпване на книжа и изтичане на срок.

Съдия при Софийски районен съд: _____